

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoCsp/17/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120347192
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radoslav Svitana, PhD
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:6120347192.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Radoslava Svitana, PhD., a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Viery Škultétyovej v spore žalobcu: E. U. N., M. F. XXXXXXXX, so sídlom Y., XXXX/XXX, K., zastúpeného M. H. A. A. N., so sídlom X. S. XXX/XX, Y., proti žalovanému: Z. I., nar. X.X.XXXX, bytom S. P. XXX, zastúpenému Z. K. I., advokátom so sídlom K. S. XXXX/X, L., o zaplatenie 920,37 eur s príslušenstvom, na odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 14Csp/54/2020-153 zo dňa 20. novembra 2020 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **m á** proti žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie zdôvodnil tým, že žalobca sa domáhal svojich nárokov na základe vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Súd z vykonaného dokazovania zistil, že dňa 12.3.2016 uzatvoril žalobca v postavení veriteľa so žalovaným v postavení dlžníka Zmluvu o spotrebiteľskom úvere - revolvingový úver, v ktorej bolo dohodnuté poskytnutie bezúčelového revolvingového úveru s výškou úverového rámca 1 000 eur. Výška prvého čerpania úveru bola 1 000 eur. Žalovaný nesplácal splátky úveru riadne a včas. Výzvou k splateniu celého úveru zo dňa 11.5.2018 žalobca vyzval žalovaného, aby v dôsledku omeškania s úhradou záväzkov vyplývajúcich z úveru splatil celý úver (dlžnú čiastku vo výške 1 082,61 eur) do 15 dní od spísania výzvy. Podľa poštového podacieho hárku bola výzva odoslaná žalovanému poštou dňa 15.5.2018. Žalobca predložil súdu aj listinu označenú ako „Posledná výzva“, ktorá je datovaná dňom 5.4.2018. Listina však nie je podpísaná a nie je ani pripojený žiaden listinný dôkaz, ktorý by svedčil o jej odoslaní žalovanému, či o tom, že bola žalovanému doručená a kedy sa tak stalo.

1.2 Aplikujúc ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), i), § 7 ods. 1, ods. 2, § 9 ods. 2 písm. i), k), § 11 ods. 1 písm. b), d), § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, súd prvej inštancie uviedol, že nebolo preukázané, že žalobca pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti naozaj upozornil žalovaného v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Nie je tak možné považovať vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru za platné. Keďže žalovaný poprel skutkové tvrdenia žalobcu, žalobca bol povinný preukázať, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru bolo v súlade so zákonom. Podľa názoru súdu však žalobca toto dôkazné bremeno neunesol. Preto súd žalobu, ktorou sa žalobca domáhal svojich nárokov na základe vyhlásenia tejto mimoriadnej splatnosti, zamietol. Súd prvej inštancie ešte uviedol, že žalobca svoj nárok priamo v texte žaloby ani riadne nevyčíslil. Nebolo

preto zrejme, akú časť žalobou uplatnenej sumy tvoria zosplatené budúce splátky a akú splátku, ktorých splatnosť nastala ku dňu podania žaloby. Žalobca v žalobe len odkázal na prílohu žaloby, z ktorej má byť vyčíslenie žalovanej sumy zrejme. Tu súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 132 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

1.3 O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, pričom konštatoval, že žalobca bol v konaní neúspešný a naopak úspešný bol žalovaný, preto mu priznal nárok na náhradu 100 % trov konania.

2. Proti uvedenému rozsudku podal včas odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), písm. h) CSP a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie. Zdôraznil, že strata výhody splátok bola dohodnutá v úverovej zmluve a pred samotným zosplatením bol žalovaný na túto možnosť upozornený. Žalovaný bol niekoľkokrát upozorňovaný na vzniknutý dlh aj na porušenie platobnej disciplíny, či už písomnou formou, alebo zasielaním textových správ na mobilný telefón, ktorý je uvedený v predmetnej úverovej zmluve. Ďalej žalobca uviedol, že pokiaľ by aj akceptoval právne posúdenie súdu o neplatnom zosplatení, nič sa nemení na skutočnosti, že žalovaný bol v omeškaní s úhradou splatných splátok. Mesačná splátka bola dojednaná vo výške 29,12 eur, splatná vždy do 20. dňa toho-ktorého mesiaca. Žalovaný uhradil do dňa vyhlásenia rozsudku splátku v sume 673,23 eur (t. j. 23 splátok a časť 24. splátky), a teda je v omeškaní s úhradou 24. splátky odo dňa 21.3.2018 a splátky splatnej ku dňu 21.10.2020, t. j. splatné splátky ku dňu vyhlásenia rozsudku 20.11.2020. V kolónke „ZOZNAMUJEME VÁS ZVLÁŠŤ S TÝMITO USTANOVENIAMI ÚVEROVÝCH PODMIENOK“ bolo uvedené, že za splnenia dohodnutých podmienok (najmä v prípade porušenia zmluvných povinností) musí žalovaný celý čerpaný úver na požiadanie splatiť (tzv. zosplatenie úveru). Zosplatenie úveru bolo uvedené v úverových zmluvných podmienkach v Hlave 6 Ukončenie zmluvy, § 2, kde bolo uvedené: „V prípade, že: a) ste sa oneskorili s platením aspoň dvoch splátok alebo ste sa oneskorili s platením jednej splátky dlhšie ako tri mesiace (...) nám musíte celý čerpaný úver na požiadanie splatiť (tzv. zosplatenie úveru). Žalobca na záver citoval viaceré rozhodnutia súdov (rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 12Csp/30/2020 z 15.6.2020, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.7.2019 sp. zn. 6 Cdo 113/2018, rozsudok Okresného súdu Senica z 21.3.2018 sp. zn. 9Csp/188/2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19.12.2019 sp. zn. 41Co/98/2019, ako aj odlišné stanovisko bývalého podpredsedu Ústavného súdu SR JUDr. Milana Lálíka k nálezu sp. zn. I. ÚS 547/2012 zo dňa 24.10.2013.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne. Žalobca nepristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti do zročnosti najbližšej nasledujúcej splátky úveru a súčasne žalobca v listinných dokumentoch vzťahujúcich sa na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru neuviedol, pre omeškanie s ktorou mesačnou splátkou pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Okrem toho podľa názoru žalovaného zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, pretože neobsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. K tomu poukázal na rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 26.8.2019 sp. zn. 8Co/49/2019 k uvádzaniu predpokladov použitých na výpočet RPMN v zmluve.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru sa dostatočne vyjadril v odvolaní, preto považuje tento argument žalovaného za nedôvodný a nadbytočný. Pokiaľ ide o RPMN, žalobca je toho názoru, že výška RPMN je v úverovej zmluve uvedená korektne. Žalovaný len deklaratívne konštatuje, že hodnota RPMN je v úverovej zmluve uvedená nesprávne, neuviedol však výpočet ani odôvodnenie, ako k danému záveru dospel. V danom prípade mal spotrebiteľ - žalovaný v čase, keď sa rozhodoval, či uzatvorí so žalovaným predmetnú zmluvu o úvere, jasnú informáciu, že RPMN spojená s úverom je 32,50 %. V zmluve bola uvedená aj celková čiastka splatná spotrebiteľom, teda žalobca mal k dispozícii súhrn informácií, na základe ktorých sa mohol kvalifikovane rozhodnúť. Žalobca dal opätovne do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19.12.2019 sp. zn. 41Co/98/2019, ako aj odlišné stanovisko bývalého podpredsedu Ústavného súdu SR JUDr. Milana Lálíka k nálezu sp. zn. I. ÚS 547/2012 zo dňa 24.10.2013. Zdôraznil, že zmluva o úvere spĺňa všetky náležitosti platného právneho úkonu, bola uzatvorená v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a neobsahuje žiadne ustanovenia, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

6. Žalobca v odvolaní namietal právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, podľa ktorého zosplatnenie úveru nebolo v súlade so zákonom. K tomu odvolací súd uvádza, že je síce pravdou, že vo (všeobecných) úverových podmienkach, ktoré žalobca predložil v konaní pred súdom prvej inštancie, bolo v hlave 7 (nie v hlave 6, ako uviedol žalobca v odvolaní) v § 2 uvedené: „V prípade, že: a) ste sa oneskorili s platením aspoň dvoch splátok alebo ste sa oneskorili s platením jednej splátky dlhšie ako tri mesiace, (...) nám musíte celý čerpaný úver na požiadanie splatiť (tzv. zosplatnenie úveru), čo by bolo možné v prípade riadnej inkorporácie týchto (všeobecných) úverových podmienok interpretovať ako dohodu podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Na tomto mieste, vzhľadom na nižšie uvedené, nie je potrebné polemizovať o správnosti inkorporácie všeobecných obchodných podmienok ani o tom, či možnosť predčasného zosplatnenia úveru už pri omeškaní s platením dvoch splátok neodporuje požiadavke uplynutia troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), a teda či nejde o neprijateľnú zmluvnú podmienku (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka) resp. o odchýlenie sa od zákona v neprospech spotrebiteľa (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

7. Podstatné je, že podľa posúdenia veci súdom prvej inštancie, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, žalobca nepreukázal naplnenie ďalšieho zákonného predpokladu pre predčasné zosplatnenie úveru, a to skutočnosť, že upozornil žalovaného na uplatnenie tohto práva (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Keďže išlo o spotrebiteľskú zmluvu (čo žalobca nespochybnil), ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka predstavuje lex specialis tak k ustanoveniam Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ako aj k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka. V tomto prípade teda ak malo byť predčasné zosplatnenie úveru vykonané v súlade so zákonom, nepostačovala dohoda zmluvných strán o takejto možnosti, ale bolo podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka tiež potrebné, aby žalobca ako dodávateľ (veriteľ) upozornil žalovaného ako spotrebiteľa na uplatnenie práva na predčasné zosplatnenie úveru. Keďže žalobca nepreukázal, že k takémuto upozorneniu došlo, považoval odvolací súd právny záver súdu prvej inštancie, že predčasné zosplatnenie úveru bolo v rozpore so zákonom (a preto neplatné), za správny.

8. Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdil, že pred samotným zosplatnením bol žalovaný na túto možnosť upozornený, odvolací súd uvádza, že upozornenie podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nemôže mať podobu všeobecnej informácie o možnom zosplatnení úveru, obsiahnutej v samotnej zmluve alebo vo všeobecných obchodných podmienkach. „Upozornením spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva (na zosplatnenie)“ na účely ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je potrebné rozumieť individualizovanú informáciu, adresovanú spotrebiteľovi, o jeho dlhu (nezaplatenej splátke resp. splátkach), ktorého neuhradenie bude mať za následok predčasné zosplatnenie celého úveru. Takéto upozornenie síce žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie predložil (listina označená ako Posledná výzva, datovaná 5.4.2018), avšak nepreukázal (a v konaní pred súdom prvej inštancie ani netvrdil), že túto listinu žalovanému doručil, prípadne že ju aspoň odoslal (vo vyjadrení k odporu žalovaného len uviedol, že predkladá súdu výzvu, ktorú „adresoval“ žalovanému). Vzhľadom k tomu, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie výslovne netvrdil, že výzvu z 5.4.2018 žalovanému doručil resp. odoslal, pričom žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu práve z tohto dôvodu namietal neplatnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, nebolo možné aplikovať ustanovenie § 151 ods. 1 CSP o nepopretých skutkových tvrdeniach strany.

9. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie považoval predčasné zosplatnenie úveru za neplatné. Súdom prvej inštancie tiež správne konštatoval, že zo žaloby nebolo zrejmé, koľko splátok (splatných aj napriek neplatnosti predčasného zosplatnenia úveru) žalobca nezaplatil a kedy boli tieto splátky splatné. Tvrdenie žalobcu, uvedené v žalobe, že žalovaná suma 920,37 eur pozostáva z istiny 22.-26. splátky spolu vo výške 864,66 eur a úrokov z 22.-26. splátky vo výške 55,71 eur, neobstojí, keďže v zmluve bola dohodnutá výška splátky 29,12 eur, teda súčet 22. až 26. splátky je 145,60 eur (5 x 29,12 eur) a nie 864,66 eur. Preto súd nemohol priznať žalobcovi nárok na už splatné splátky, keďže nebolo zrejmé, v akej výške a z akých skutkových dôvodov (pre ktoré splátky) žalobcovi takýto nárok vznikol. Nešlo pritom o situáciu, kedy by súd bol povinný odstraňovať

vady podania (žaloby) postupom podľa § 129 CSP. Žaloba obsahovala dostatočný opis rozhodujúcich skutočností v tom zmysle, že žalobca požaduje zaplatenie predčasne zosplatneného úveru v sume 920,37 eur. Keďže žalobca v žalobe nepožadoval zaplatenie konkrétnych splátok, splatných napriek neplatnosti predčasného zosplatnenia úveru, ani takýto nárok nevyčíslil (neuviedol, o ktoré splátky by malo ísť a kedy boli splatné), nemohol sa súd takýmto nárokom žalobcu (odlišným od žalobou uplatneného nároku) zaoberať.

10. Žalobca až v odvolaní uviedol, že žalovaný „je v omeškaní s úhradou 24. splátky odo dňa 21.03.2018 a splátky splatnej ku dňu 21.10.2020“. Nie je jasné, čo mal žalobca na mysli touto formuláciou - či mal na mysli len dve splátky (splatné 21.3.2018 a 21.10.2020) alebo (čo by bolo logickejšie) všetky splátky splatné medzi týmito dvoma dátumami. V každom prípade však toto skutkové tvrdenie predstavuje novotu v odvolacom konaní, na ktorú odvolací súd nemohol prihliadať v zmysle ustanovení § 366, § 378 ods. 1 a § 149 CSP. Žalobca nepreukázal a ani netvrdil, že by toto skutkové tvrdenie bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

11. Podobne tvrdenie žalobcu, uvedené v odvolaní, že žalovaný bol niekoľkokrát upozorňovaný na vzniknutý dlh aj na porušenie platobnej disciplíny, či už písomnou formou, alebo zasielaním textových správ na mobilný telefón, predstavuje neprípustnú novotu v odvolacom konaní, okrem toho vzhľadom na popretie skutkového tvrdenia žalobcu o (platnom) zosplatnení úveru (ktoré žalovaný poprel v odpore proti platobnému rozkazu), by si toto tvrdenie vyžadovalo dôkazy, ktoré žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie (a ani v odvolacom konaní) nepredložil ani nenavrhol (s výnimkou Poslednej výzvy z 5.4.2018, ku ktorej sa odvolací súd vyjadril už vyššie).

12. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav (keď nemal za preukázané doručenie resp. odoslanie výzvy predchádzajúcej zosplatnenie úveru) a správne tiež vec právne posúdil, preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdil ako vecne správny.

13. Pokiaľ ide o výrok o trovách prvoinštančného konania, vo vzťahu k tomuto výroku žalobca neuviedol samostatné odvolacie dôvody. Zrejme ho napadol odvolaním len pre prípad úspešnosti odvolania vo veci samej. Odvolací súd tento výrok, ako výrok súvisiaci s preskúvaným výrokom vo veci samej, považoval takisto za vecne správny, keďže žalobca nebol v konaní vo veci samej úspešný a naopak, úspešný bol v celom rozsahu žalovaný. Súd prvej inštancie tiež správne aplikoval ustanovenia § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, preto mu odvolací súd priznal proti neúspešnému odvolateľovi (žalobcovi) nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).